

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΙ ΚΑΙ ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ

Το αποκλειστικό βιβλίο ενός Ευρωπαίου ψυχολόγου. Το έγκλημα του Όσκαρ Ουάιλντ. Ο Ίταλος γλύπτης με την εγκληματική ιδεοψυχή. Ο Σουεδικός ποιητής που σκοτώνει τη νύφη του, γιατί είχε άσχημα πόδια! Ο ζωγράφος Νταβίντ σαδιστής. Ο περιήρμος Στένταλ κοινός λωποδότης κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ένας Ευρωπαίος ψυχολόγος εξέδωσε τώρα τελευταία ένα βιβλίο, στο οποίο εξετάζει ένα ξεχωριστό ενδιαφέρον θέμα: Την εγκληματικότητα στις τάξεις των μεγάλων καλλιτεχνών. Πολύ πριν απ' αυτόν, ο διάσημος έρευνήτης την ανθρωπότητα ψηξής, ο Λοιμτρός, έχει εξηγήσει πως δεν υπάρχει μεγάλη απόσταση, ανάμεσα στη μεγαλοφυΐα και στην τρέλλα. Τώρα, ο Ευρωπαίος ψυχολόγος έρχεται να αποδείξει πως δεν υπάρχει επίσης μεγάλη απόσταση ανάμεσα στη μεγαλοφυΐα και στο έγκλημα!

***

Ένα από τα νεοκλασικά του βιβλία αυτού επιγράφεται «Σεβαστιάν Μέλιου». Το όνομα αυτό κατέχει μία τραγική θέση στη σύγχρονη ιστορία των γραμμάτων: Είναι το όνομα που έφερε, έπειτα από την άποψή του, ο διάσημος Άγγλος συγγραφέας Όσκαρ Ουάιλντ, ο συγγραφέας της «Ζαλιχίνα» και του «Πορτογάλου του Ντόμιαν Γκρέι».

Οι αναγνώστη μας γνωρίζουν βέβαια την τραγική ιστορία του μεγαλοφυούς Άγγλου συγγραφέως, το όλοιον ότι η ζωή χαρακτηρίζεται από μια άπειρη θραυστότητα. Για πόση διαφθορά, για πόση ανηθικότητα, για πόση έγγληματά άσχημα δεν τον κατηγορούσαν! Έγινε από τον σημείο να του αποδοθούν άσχημα και την άποψη και τραυματική κατηγορία της νεκροφυΐας! Δεν ξέρουμε βέβαια αν όλα αυτά είνε αληθινά. Μά το βέβαιο είνε ότι η κατηγορία, είν τι βάσει της οποίας τον δόθηκαν από τέλος στο δικαστήριο, αποδείχτηκε σωστή και η τιμωρία που του ελεβλήθη ήταν αληθινή σκληρή. Ο Ουάιλντ καταδικάστηκε σε μακρά φυλάση, η παράσταση των δραματιζών των έργων απαγορεύθηκε και του απαμείθηκε άσχημα και το δικαίωμα της άνατροφής των παιδιών του!

Να τί λέγει τώρα για τον Ουάιλντ ο Ευρωπαίος ψυχολόγος που αναφέραμε:

«Ανάμεσα στα δυο αυτά όνόματα, του Όσκαρ Ουάιλντ και του Σεβαστιάν Μέλιου, ανάμεσα στις δυο ζωές που ετρασοποιούν τα όνόματα αυτά, δεν υπάρχει παρά μία φαινομενική έντελώς διαφορά. Η εγκληματική ύπόσταση του συγγραφέως δεν σημαίνει καθόλου μιά ρήξη με την κανονική του ζωή. Η εγκληματική του διάθεση ήταν κάτι το δραματικό, κάτι το στενά συσχετισμένο με το ταλέντο του, με την ποιητική του, με τα δημοφιλήματα της τέχνης του!».

***

Μά ο Όσκαρ Ουάιλντ — όπως λέει και ο ίδιος ο επιφανής Ευρωπαίος ψυχολόγος — δεν είνε ο μόνος ανάμεσα στους καλλιτέχνες έγκριτους, στους οποίους ή μεγαλοφυΐα ήταν συγγμένη και άρομοιομένη με την εγκληματικότητα. Κλασικό σχετικά έχει μείνει το παράδειγμα του Ίταλου γλύπτου Μπενβονίτο Τσελλίνι, ενός από τους καλύτερους καλλιτέχνες της ώρας της εποχής της Αναγέννησης.

Ο Μπενβονίτο Τσελλίνι δεν πρόβατε ν' άφρησε πολλά έργα του, γιατί πέθανε πολύ νέος. Μά και όσα άφρησε, χαρακτηρίζονται από ένα βαθύ ρεαλισμό, στην άποδοσι του πόνου, ή της φρίκης, ή της όδύνης. Νομίζει κανείς ότι ο καλλιτέχνης αυτός δοκίμασε μιά αληθινή εδωαίωμα καταγνώσεως να άποτύπωση, με όλες τις σπαρτακτικές λεπτομέρειες, το μαρτύριο ενός άγίου και την έκφρασι του πόνου ή την έκδηλοσι της υπεράτης άγωνίας στο πρόσωπο ενός έτοιμοθάνατου.

Αισπών, αυτός ο μεγαλοφυής και ο άριστοτέλης γλύπτης δεν ήταν παρά ένας άπαισιος εγκληματίας!

Αυτό που λέμε, δεν είνε κανένα συμπέρασμα που διατυπώνεται τώρα εκ των ύστερων. Η εγκληματικότητα του Τσελλίνι ήταν γνώση και την εποχή του.

Ο Τσελλίνι ήθελε κάποτε να κάνει ένα άγαλμα του Έσταυρωμένου. Παρακάλεσε λοιπόν ένα φίλο του και φανατικό θαυμαστή του ταλέντου του, να ποζάρη μπροστά του, άνεβασμένος στο σταυρό.

— Ω! Δεν θά σέ κρατήσω και πολύ, αγαπητέ μου, του έλεπε. Θέλω μονάχα να έχω μπροστά μου ζωντανή την έντασι των μόνων επάνω στο σταυρό.

Ο φίλος του συμφορήθηκε πρόδημα με την παράκλησι του και άνέθηκε γυμνός, σαν το Χριστό, στο σταυρό. Ο Τσελλίνι του έδεσε τα χέρια και τα πόδια με ένα σκοινί, γιά να κρατητά εκεί επάνω το σώμα του. Σε λίγο όμως ο γλύπτης, που είχε άρχισι να φεύγει το πρόσωπο του, γύρισε και του έλεπε κάπως έρεθισμένος:

— Έλα λοιπόν... Πάρε και λίγη έκφρασι πόνου στο πρόσωπό σου, καμμένε!... Μά την πίστι μου, είσαι ένας ύπεροχος Χριστός!...

Ο φίλος του δοκίμασε να συμφορωθή και με τη δεύτερη αυτή παράκλησι. Μά τότε, άξαφνα, τα μάτια του Τσελλίνι άστραφαν μ' έναν άπαισιο τρόπο. Πράγματι το μοντέλο τον ήταν λαμπού. Μά δεν είχε όστόσο μιά ζωντανή, μιά αληθινή έκφρασι πόνου και μαρτυρίου.

Τότε ο καλλιτέχνης δεν έδίστασε. Ο φίλος του ήταν καλά δεμένος επάνω στο σταυρό, δεν άπορούσε να άμυνθή. Κυριευμένος ο Τσελλίνι από τα εγκληματικά του ένστικτα, άρταξε άμέσως μερικά καρφιά κ' ένα σφυρί κ' άρχισε να κροφώνει τον άμοιρο θαυμαστή του στο σταυρό!

Φυσικά ο Τσελλίνι δεν πρόβατε να τελειώση το άγαλμα του αυτό. Ο φίλος του, μόλις τον άφρησε έλευθερο, κατήγγειλε το πράγμα και ο εγκληματίας καλλιτέχνης άναγκάστηκε να φύγη γιά να μη συλληθθή. Αίγιον καρό άργόφρα πεθανε. Φαίνεται όμως ότι και τα άλλα άριστογραμματικά του έργα έκφρασαν φρικτά εγκλήματα, τα όποια είχε διαπράξει και τα όποια δεν άνακαλύφθηκαν ποτέ...

***

Μιά άλλη περίπτωση καλλιτέχνη, μεγαλοφυούς, τρελλού και εγκληματίου είνε ή του Άγγλου Βανερράι. Κάποτε ή νύφη του, δηλαδή ή γυναίκα του άδελφού του, βρόθηκε νεκρή από έαφρική δηλητηρίασι. Την εποχή εκείνη ο άδελφός του Βανερράι είχε πεθανει, χωρίς ν' άφήση παιδιά. Με το θάνατο λοιπόν της γυναίκας του όλη ή περιουσία του πενούσε στα χέρια του καλλιτέχνη. Γι' αυτό και πολλές ίπώνες δηλητηρώθηκαν, μήπως αυτός ο ίδιος είχε δηλητηριάσει ή νύφη του γιά να σφετερισθή την περιουσία της.

Ποιά όμως ήταν ή κατάλληλησ που δοκίμασε ο άνακροτής, όταν ο Βανερράι του έλεπε με τη μεγαλύτερη άπάθεια και όάν να του άνεκρίνει το φρικωδέτερο πράγμα του κόσμου:

— Να, εγώ τη σκότσω! Γιατί είχε, ζέρετε, τόσο άσχημα πόδια, ώστε μου είχε κατανήσει άνυπόφορο να ή βλέπω!

Και πράγματι, έξακριβώθηκε έπειτα ότι ο καλλιτέχνης ποτέ δεν είχε άπορούσε να πνήσει μέσα του μία ένδοτικη άναπάθεια που είχε αισθανθή ενδώς έξ άρχής γιά τη νύφη του, έξ αίτίας των άσχημων ποδιών της...

***

Ένας άλλος ακόμα διάσημος καλλιτέχνης, ο Γάλλος ζωγράφος Νταβίντ, ήταν σαδιστής. Σε όσους μάλιστα τον επέπλητταν γι' αυτό, άπαντούσι:

— Τι θέλετε; Φταίει ή φύσις που μ' έχει κάνει τέτοιον!

Ο Νταβίντ είχε ζήσει στην εποχή της μεγάλης Γαλλικής Έπαναστάσεως. Και κάποτε που το έπαναστατικό δικαστήριο είχε διατάξει να κατασφάξουν όλους τους ευγενείς και τους άλλους ύποδικούς, που ήταν κλεισμένοι σε μιά μεγάλη φυλακή του Παρισίου, ο ζωγράφος έτρεξε εκεί με την παλέτα και τα πινέλα του, και την ώρα που ή φυλακή γέμιζε από τους γόους και τους όλολυγμούς των σφαγιαζομένων, αυτός ήσυχάετο σε μιά γωνιά να παρήν σχεδία φρίκης και υπεράτης άγωνίας του θανάτου, με μιά ξεχωριστή άγάλλιασι.

Ένας βουλευτής της Έθνοσυνελεύσεως που τον γνώριζε, τον πλησίασε τότε και τον ρώτησε:

— Τι κάνεις έδω, Νταβίντ;

— Καθώς βλέπεις, τού άπάντησε ο ζωγράφος, προσπαθώ να συλλάβω τους τελευταίους σπασμούς της φρίκης επάνω στις μορφές αυτών των έλευσών!

Αυτό λοιπόν του αίμοχαρούς και θανατοχόρους καλλιτέχνη τα έργα είνε αληθινή άριστοφγήματα στη ρεαλιστική άποδοσι των συνα-

Όσκαρ Ουάιλντ με τον φίλο του Άλφ. Ντουγκλάς

Στένταλ

ΦΥΡΑΗΝ-ΜΙΓΔΗΝ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

— Τò Κοράνιο γιά τίς γυναίκες

Στό Κοράνιο υπάρχει μιά χαρακτηριστική παράγραφος, ή όποια άφορά τίς γυναίκες. Τήν δημοσιονομική πρός χάρην του όσούνη φύλον: «Τοιά πρόμάτωα είνε έκεινα, μέ τό όποια πρέπει νά μοιάζει και νά μή μοιάζει συγγρόματι ή γυναίκα, λέει τό Κοράνιο.

Πρώτον, όφείλει νά μοιάζει μέ τό σάλιγγάρι πού κάθεται πάνω κρυμμένο στό σπύτι του, αλλά δέν πρέπει νά βαστάει άπάνω στη ράχη της όλο τό σπύτι, όπως έκεινο.

Δεύτερον, όφείλει νά μοιάζει μέ τήν ήχώ, ή όποια μιλάει μονάχα όταν τήν ρωτούν, αλλά δέν πρέπει νά λέει, όπως και τήν τελευταία λέγη.

Τρίτον, πρέπει νά είνε ταχτική σαν τό ρολόι της πόλεως, αλλά της άπαγορεύεται νά θορυβή καθώς έκεινο γιά νά ακουέται σ' όλη τήν πόλη.»

***

— Πώς ίκανοποιήθηκαν έδω...
 Κάποιος γεωργός, από ένα χωριό της Γαλλίας, προσεβλήθη κάποτε από μιά φοβερή αρρώστια και βρισκόταν στά τελευταία του. Όλιγές στιγμές πρό του θανάτου τον έκάλεσε τή γυναίκα του, μέ τήν όποια δέν τά πήγαινε και τόσο καλά, και τής ειπε :

— «Όταν πεθάνω, νά πουλήσω τό άλογο και τό αντίτιμο νά τό δώσης στους συγγενείς μου. Μαζύ μ' αυτό επίσης νά ξεκαίνης και τό σκύλο κ' όσα πάρεις κηράτση τα γιά τόν έ-αυτό σου...»

Τό ίδιο βράδυ ο φίλόστοργος σίγγυος ξεψύχησε, αφήνοντας άπορησμένη τή γυναίκα του.

Ύστερα από μιά βδομάδα άκριβώς, ή χήρα έπηρε τά δυό ζώα, πού άποτελούσαν τή μόνη περιουσία του συζύγου της, και τά πήγε στην πλατεία νά τά πουλήσει. «Όταν τήν ρωτήσαν γιά τήν τιμή, ειπε ότι γιά τό άλογο ζητούσε ένατο δοξαμίες και γιά τό σκύλο... τρεις χιλιάδες!»

Οί χωριζοί στην άρχή υπέθεσαν ότι ή γυναίκα είχε τρα-λαφή από τή λύπη της γιά τόν θάνατο του άνδρός της και όλοι, φυσικά, τής έπρότειναν ν' αγοράσουν τό άλογο. Έ-βειντή όμως τούς άπαντούμε στερεοτύπως ότι όποιος θ' άγοράζε τ' άλογο έπρεπε ν' αγοράσει και τό σκύλο, γιατί δέν τά πουλούσε χωριστά.

«Επί τέλους βρέθηκε κάποιος, ο όποιος πλήρωσε στη χή-ρα όλο τό ποσόν των ζητούσε, κ' άγοράσε μαζί μέ τό άλογο και τό σκύλο.

Η πονηρή χήρα παρέδωσε μετά τήν πώλησι τόν ζώνο τά 100 φράγκα του άλόγου στους συγγενείς του άνδρός της, κηράτση τίς τρεις χιλιάδες του σκύλου γιά τόν έαυτό της, κ' έτσι και τό χατίρι του μακαριτή δέν έχάλωσε κ' αυτή δέν πέθανε από τήν πείνα...

ΣΤΑΧΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Οί άνθρωποι συνήθως δέν είνε ειζάρμοστοι στις σινανα-στροφές γιά τόν λόγον ότι καθένας προσέχει ότι τί θά πουν οι άλλοι, αλλά τί θά πη αυτός.

— «Όσοι κινώνται γιά τούς προγόνους του, μοιάζουν μέ τίς πατάτες πού τό καλύτερο μέρος του κρύβεται μέσα στό ζώμα.

— Οί περισσότεροι άνθρωποι λένουν τί θά έκαναν άν είχαν τού-τό ή έκεινο. Λίγοι όμως σκέπτονται τί θά είχαν, άν έκαναν τούτο ή έκεινο.

— «Ο,τι έγινε γελοίο, δέν είνε παιά επανκίνδυνο.

σημάτων του πόνου, της φρίκης, της άπογνώσεως. Και τό μυστικό της έπιτυχίας του αυτής βρίσκειται άκριβώς στά έγκληματικά ένστικτα της ψυχής του!

***

Ο Εύρωπαιός ψυχολόγος πού αναφέραμε, θεωρεί και τόν Στένταλ άόμοιο, τόν περίφημο Γάλλο συγγραφέα τού περασμένου αιώνος, έγκληματία και κινούτατο κλέφτη και άπατεώνα!

Ο Στένταλ έτρεφε έναν άπερίοριστο θαυμασμό γιά τή μουσική του Αιστριακού συνθέτου Χάιντ. Δοκίμασε λοιπόν νά γράψη ένα βιβλίο, στό όποιο νά αναλύη τή μουσική ιδιοσυρία του Χάιντ και μέ τό όποιο νά εκδηλώνη τόν μεγάλο θαυμασμό του γιά τό τα-λέντο του καλλιτέχνη. Δέν τά κατάφερε όμως, γιατί ή γνώ-σεις του στό έπιπέδο της μουσικής δέν ξεπερνούσαν τό όρια των γνώσεων ενός απλού έρασιτέχνη. Και, τότε, τί έ-κανε;

Μετάφρασε ένα σχετικά έργο πού είχε γράψει γιά τόν Χάιντ ένας Ιταλός θαυμαστής του και τό έξέδωσε γιά δικό του, βάζοντας, χωρίς πολλές διατιπίσεις, τό όνομα τό δικό του στη θέα του συγγραφέου.

«Αυτό παιά — λέγει ο Εύρωπαιός ψυχολόγος — δέν είνε μιά άπλή λογολογία, γιά τήν όποια, λίγο ή πολύ, κατηγορη-σαν όλους τούς συγγραφείς. Αυτό είνε μιά κοινή άπάτη, μια αίσχρη κλοπή και λωποδισία καταμεσης στό δρόμο και μέρα μεσημέρι μάλιστα!...»

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο βασιλεύς Γεώργιος κ' ο φαρξ. Ποιό είνε τό καλύτερο φάρι. Ο Βενιζέλος κ' ο πατέρας του. Η φιλονικίες τους. Η επέμβασις του πλουσιου φίλου. Μιά δίχη επί διαγίμας στην Κέρκυρα. Τ' αστεία του κ. Μητσουπόλου. Ο 'Οθων κ' η 'Αμαλία στις επαρχίες. Η γνάφα του Δημάρχου. Ο ποιητής Μαρτζώκης κ' ο Δάντης. Ο Κωλέττης κ' οι άγωνιστές. Έλληνες τά δίνουν. Έλληνες τά παίρνουν κ.τ.λ.

Μιά μέρα ο βασιλεύς Γεώργιος παρακολούθησε στη Γλυφάδα έ-ναν γέρο-φαρά πού ψάρευε και κάθε τόσο του άτήνυνε διάφορες ερωτήσεις σχετικάς μέ τήν ψαριά.

Σε μιά στιγμή ο βασιλεύς ρώτησε τόν ψαρά :

— Ποιό είνε, κατεπάνο, τό καλύτερο φάρι ; Τό μαπαμπούτι, τό λεδήνιο, ή συναργίδα ή ή σφριδία ;

— Μεγαλειότατε, ένα είνε τό καλύτερο φάρι, του άπάντησε τότε ο γεροβαλασσανός. Τό... φρεσκότερο!...

***

Ο πατέρας του Βενιζέλου ήταν ύπελοκόλης στα Χανιά και τόν γιό του τόν προσέφερε γιά τό μαγαζί του. Ο Βενιζέλος όμως δέν ήθελε αυτό. «Ήθελε νά φύγη από τήν Κρήτη, νά σπουδάσει, νά αναδειχθί. Δέν μπορούσε νά ζήν μέσα στις γυάλες, όπως τά τουράϊ!

Έτσι, μεταξύ του Βενιζέλου και του πατέρα του συνέ-βαιναν συχνά διάφορα επεισόδια και σκηνές, πού κατέλη-γαν μέ παρατηρήσεις και επιπλήξεις του πατέρα και δά-κρυμα του γιου του.

Τήν κατάστασι αυτή παρακολούθησε ένας πλούσιος φί-λος του Βενιζέλου, ο Μίνος Μουσούρος, ο όποιος μιά ήμέ-ρα κάλεσε τόν Βενιζέλο και του έδωσε τά έξοδα πού του χρειζόκτονταν γιά νά φύγη από τήν Κρήτη και νά πάη νά σπουδάσει.

Ο πατέρας του Βενιζέλου, μόλις τό έμαθε, διαφεσστή-θηκε πολύ.

— Δέν έπρεπε τό τό ζάνης αυτό, ειπε στό Μουσούρο, χωρίς νά μ' ερωτήσει!

Στό τέλος όμως έκάμμη και αυτός και διέθεσε όσα χρημάτια χρειζότανε γιά νά έξακολουθήσει ο Βενιζέλος τίς σπουδές του.

***

Στά δικαστήρια της Κερκύρας διαζάτον κάποτε μιά κερία, καταγορομένη επί διαγίμα.

Ο κηρόδωρ του δικαστηρίου Μητσουπόλος, ο όποιος δι-ακρινότανε γιά τίς χαριολογιές του, άρχισε ν' άπειθήνη στην κατηγορομένη διάφορες εντραπέλους ερωτήσεις.

Τέλος της ειπε :

— Λοιπόν, κερία μου, αφού προσέφερε τήν χείρα σας στον ένα σας σίγγυο, ύστερ' από λίγους μήνες έκάματε τό ίδιο και προς τόν άλλο...

— Άλλά λημονείτε, κερία, κερία Πρόεδρε, ότι έ-χω... δυό χέρια! τό άπάντησε τότε ή δικαζόμενη αντα-ποδίδουσα τήν ειρωνία.

***

Κάποτε οι βασιλείς 'Οθων και 'Αμαλία περιόδευσαν στις επαρχίες της Ελλάδος, και όπου εφισσαν άοργία λειψανά ή έρείπια έμειναν περισσότερη ώρα και ζητούσαν πληροφορίες.

Όταν έφθασαν στη Χαριόνηα, έζήτησαν διάφορες ιστορίες πλη-θοφορές από τόν Δημάχο, ο όποιος όμως δέν έσκάματε τίποτε από ιστορία. Τότε ή 'Αμαλία ειπε σέ μιά κερία τόν τιμόν :

— Ποιό χονδρός άνθρωπος, είνε αυτός ο Δημάχος;

Τή λέξη «χονδρός» τήν ειπε μέ τή σημασία του «άμόρφωτος», έ-πειδή δέν ήξερε καλά τή γλώσσα.

— Και πού νά ίδιχη τόν άδερφό μου, βασιλίσσά μου, άπάν-τησε τότε μέ άφέλεια ο Δημάχος. Ζυγίζει είκοσι όκάδες περισσότε-ρο από μένα!...

***

Ο άληθινότατος ποιητής Μαρτζώκης πολλές φορές είχε μεγάλες οικονομικές στενοχώριες. Μιά φορά μάλιστα αναγκάστηκε νά πουλήση σ' ένα παλαιοβιβλιοπωλείο μιά σπανιότητα έκδοσι του Δάντη, αντί έ-λαχίστου ποσού, μέ τό όποιον άτόγραφο κατόπιν ένα παιέτο καπνό.

Και ο λεπτός και πονεμένος ποιητής, κρινόμενος, έλεγε άνάμεσα στα δάκρυα, πού κλύδωναν από τά μάτια του, γιά τήν απόλεια του άγαπημένου του βιβλίου :

— Κατίνισο τόν Δάντε!...

***

Τόν Ιωάννη Κωλέττη, όταν ήτανε πρωθυπουργός, τόν κατηγορούσαν οι αντιπάλου του, ότι δέν έπειδικο του δημο-σίου πλούτου και ότι έδινε μεγάλα βοηθήματα στους φίλους του άγωνιστές. Ο Κωλέττης άδιαφορόντας γιά τίς κατηγο-ρίες αυτές, άπαντούσε χαμογελώντας :

— Τί κοιταζόμενος είνε αυτές πού λένε! Έλληνες δίνουν τά χρώματα τους γιά τό Δημόσιο Ταμείο, Έλληνες τά παίρ-νουνε... Μήπως τά παίρνουν έξωι ;...

